

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 367/2024
03.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Александра Степановића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Милана Спасојевића, због продуженог кривичног дела обљуба са дететом из члана 180. став 1. у вези члана 61. КЗ и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Слободана Милутиновића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу К бр.43/22 од 15.03.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.492/23 од 07.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 03. априла 2024. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милана Спасојевића - адвоката Слободана Милутиновића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу К бр.43/22 од 15.03.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.492/23 од 07.11.2023. године, у односу на битну повреду кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу К бр.43/22 од 15.03.2023. године, окривљени Милан Спасојевић оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела обљуба са дететом из члана 180. став 1. у вези члана 61. КЗ у стицају са продуженим кривичним делом недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. у вези члана 61. КЗ, па пошто су му претходно утврђене појединачне казне за свако од извршених кривичних дела, и то за кривично дело из члана 180. став 1. у вези члана 61. КЗ казна затвора у трајању од осам година, а за кривично дело из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. у вези члана 61. КЗ казна затвора у трајању од три године, окривљени је на основу члана 60. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од десет година, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 16.11.2021. године па надаље.

Окривљени је обавезан да суду плати на име паушала износ од 5.000,00 динара, да Вишем јавном тужилаштву на име трошкова кривичног поступка плати износ од 172.190,00 динара, те да пуномоћнику малолетне оштећене плати износ до 192.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Истовремено је одређено да ће о трошковима досуђеним у корист суда бити одлучено посебним решењем.

Малолетна оштећена је упућена на парнични поступак, ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.492/23 од 07.11.2023. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Шапцу и браниоца окривљеног Милана Спасојевића, а пресуда Вишег суда у Шапцу К бр.43/22 од 15.03.2023. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Милана Спасојевића - адвокат Слободан Милутиновић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, те због повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и укине побијане пресуде, а предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, или да побијане пресуде преиначи у погледу одлуке о кривичној санкцији тако што ће окривљеног осудити на јединствену казну затвора у трајању мањем од 10 година, уз истовремени захтев да се одреди да се извршење правноснажне пресуде прекида.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да се правноснажна пресуда заснива на доказима на којима се по одредбама ЗКП не може заснивати – на исказу малолетне оштећене, чије је психијатриско –психолошко вештачење извршено супротно одредбама члана 120. ЗКП, те супротно одредбама члана 104. став 1. ЗКП, обзиром да се ради о посебно осетљивом сведоку, а вештачењу није присуствовао орган који води поступак, заменик ВЈТ Шабац, нити представник Центра за социјални рад из Лознице, супротно одредбама члана 104. став 2. ЗКП, при чему суд није ни донео решење да се ради о посебно осетљивом сведоку, како је то прописано одредбама члана 103. став 2. ЗКП.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости, Врховни суд оцењује као неосноване.

Наиме, истоветне наводе бранилац окривљеног истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, па како је Апелациони суд у Новом Саду, као другостепени, у својој одлуци на страни 4, став други, трећи и четврти, прихватајући у свему образложење првостепеног суда изнетог на страни 11, последњи став, и страни 12, први став, о томе изнео довољне и јасне разлоге, које и овај суд у свему прихвата као правилне, то на ове разлоге и упућује, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП.

Поред тога, из списка предмета произилази да је Виши јавни тужилац у Шапцу решењем Кти бр.56/21 од 27.01.2022. године, малолетној оштећеној АА одредио статус посебно осетљивог сведока и доставном наредбом од 27.01.2022. године наредио да се о испитивању малолетне АА дана 03.02.2022. године у 11,00 часова обавести бранилац окривљеног – адвокат Слободан Милутиновић, пуномоћник малолетне оштећене – адвокат Тања Петричић и Центар за социјални рад Лозница, уз доставу решења о статусу посебно осетљивог сведока, па су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује да је испитивање малолетне оштећене извршено супротно одредбама члана 104. став 1. и 2. ЗКП, те члана 103. став 2. ЗКП, оцењени неоснованим.

Дакле, психијатриско – психолошко вештачење оштећене малолетне АА од 27.01.2022. године, сачињено је у свему у складу са одредбама члана 120. ЗКП, па су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да је ово вештачење обављено супротно одредбама Законика о кривичном поступку, те да су нижестепене пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

С тим у вези, у захтеву се наводи да су нижестепени судови у конкретном случају применили одредбе члана 61. КЗ, односно институт продуженог кривичног дела, који се у конкретном случају није могао применити.

Врховни суд је и ове наводе захтева за заштиту законитости оценио неоснованим, имајући у виду да су исти неосновано истицани и у поступку по редовном правном леку, те да је другостепени суд на страни 11 став други своје одлуке изнео о томе довољне, аргументоване и јасне разлоге, које овај суд прихвата као правилне и на ове разлоге у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, упућује.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен, из следећих разлога:

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву указује и на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП, истицањем да је изрека правноснажне пресуде нејасна и неразумљива, „јер у изреци није наведено колико је кривичних дела окривљени извршио у сваком продуженом кривичном делу за које је осуђен“, те да је у вези са кривичним делом недозвољене полне радње и обљуба са дететом изрека пресуде у супротности са образложењем, па како наведене повреде у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представљају дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је поднети захтев у овом делу одбачен као недозвољен.

Поред тога, бранилац у поднетом захтеву истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачак 3) ЗКП, због које повреде је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено окривљенима преко бранилаца.

Међутим, с тим у вези, бранилац у суштини указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП, истицањем да казна затвора окривљеном није изречена у складу са чланом 54. КЗ, јер суд није правилно ценио све околности које утичу на врсту и висину кривичне санкције и полемише са утврђеним олашавајућим околностима на страни окривљеног, уз закључак да је окривљеном изречена „права драконска казна“. Како ни повреда закона из члана 441. став 1. у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представља дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је Врховни суд поднети захтев и у овом делу одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, а на основу члана 487. стаав 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић